

Zelk Zoltán

A három nyúl

most is borsózik a hátam,
sosem láttam ilyen szörnyet,
ottan ültek három szörnyek!
Három nyúl volt, és akkora,
fél méter is volt egy foga!
Hát még miről beszélgettek?
Hogy eztán csak farkast esznek...“
No hiszen egyéb se kellett,
a farkas is futni kezdett.
a rókával versenyt futott,
majdnem az orrára bukott.
Addig futott, amíg szembe
nem jött vele egy nagy medve;
a medve így szólongatta:

Egyszer régen, nagyon régen,
zúgó erdő közepében
három nyulak összegyűltek,
selyemfüre települtek,
ottan se ültek sokáig,
talán csak egy fél óráig
amikor felkerekedtek,
hogymár végre hazamennek,
egy szarka felettük szállott,
s felkiáltott: „Mit csináltok?
Mit csináltak három nyulak?
Úgy ültök ott, mint az urak...“
„Úgy, úgy bizony, mint az urak!“
– felelték a három nyulak.
„Ezután már urak leszünk,
ebédre rókahúst eszünk!
Nem fogjuk az időt lopni,
Most indulunk rókafogni!...“
Csacsi szarka, nem elhitte?
Repült is már, a hírt vitte,
s buta róka is elhitte.

De hát hogyan hitte volna,
akármilyen ravasz róka,
mert a szarka így kiáltott:
„Egy jegenye fölött szállok,
mikor lenézek a földre,
három nyulak ülnek körbe.
Összebújva tanácskoznak...
Jaj, mekkora nyulak voltak!
Jaj, mekkora fejük, szájuk,
a medve egész hozzájuk!
Hát még miről beszélgettek?
Hogy eztán csak rókát esznek...“
Ennek a fele se móka!
Szedte is lábát a róka
Futott ki az erdőszélre,
csak mielőbb odaérne!
Hát amint ott futott, szaladt,
szemben vele farkas haladt:
„Szaladj te is, komám, farkas,
jaj, mit láttam, idehallgass!
Az erdő közepén jártam,

„Hova szaladsz, farkas koma?“
„Medve komám, ne is kérdjed,
szaladj, ha kedves az élted!
Erdő közepében jártam,
jaj, mit láttam,
jaj, mit láttam!
Három nyulak ottan ültek,
éppen ebédre készültek.
Akkora volt foguk, szájuk,
kis egérke vagy hozzájuk!
Hát még miről beszélgettek?
Hogy eztán csak medvét esznek!“
Egyébre se volt már kedve,
szaladni kezdett a medve.
Elől róka, hátul medve,
közül a farkas lihegve.
Így szaladtak erdőszélre,
szomszéd erdő közepébe.
Szaporán szedték a lábuk,
szellő se érjen utánuk...
Amíg futottak lihegve,
egy vadász jött velük szembe,
Nézi is őket nevetve:
együtt szalad róka, medve...
„No hiszen, csak ne nevéssél,
vigyázz, nehogy bajba essél!
Szaladj inkább te is erre!“
– kiáltott rája a medve.
„Az erdőben három szörnyek,
puska sem öli meg őket.
Három nyulak, de akkorák,
nem láttál még ilyen csodát!“
Szedte lábát a vadász is,
eldobta a puskáját is.
Ijedtében megfogadta,
most az egyszer érjen haza,
csak ne fálják föl a szörnyek,
sohase vadászik többet...
Ezalatt a nyusziházban,
fűszálakból vetett ágyban,
három nyuszi aludt szépen,
összebújva békességben...

Csóóri Sándor

Ősember
és
ősgyerekek

Ősember
és
ősgyerekek,
amikor még vadász volt,
ki-kijárt
az őserdőbe,
s naphosszat csak
vadászott.

Ősember
és
ősgyerekek,
ha pontosan célzott,
minden este
hazavitt és
megsütött és
meg is evett egy-két
rinocéroszt.

Az oldalt
szerkesztette
SÓLYA EMÍLIA

Pályázat

Nagyon sok
szép rajzot kap-
tunk tőletek. Ez-
úttal a régebbiek
közül válogat-
tunk, de új rajzo-
kat várunk!

Nyertesünk:
Kalmár Mihály
(6 éves, Panko-
ta). A következő
hét témája:
„Esik az eső“.
Sok sikert! Ké-
rünk bennete-
ket: a neveteket
és a korotokat
ne a rajzra, ha-
nem annak hát-
lapjára írjátok.

Kányádi Sándor

Béka-búcsúztató

Békák, hű társaim, ti brekegők,
kik énekelve vesztek levegőt,
szeretném megköszönni, cimborák
a sok szép nyári estét, éjszakát,
s hogy még a langyos őszi alkonyok
idején is kuruttyolgattatok.

De már az ősznek, vége annak is,
reszket a nád, lúdbórzik a víz,
és reggelente ezüst zúzmarát
virágozik a vízmenti fűzfafaág.
El-elbújik a hold s a csillagok:
nem szégyen, hogy ti is elbújtatok.

Iszapba bújva várjátok, amíg
a téli világ kitavasodik.
De hogy nyugalmas legyen álmatok,
olykor-olykor majd kuruttyolgotok,
tavaszra várón breke-brekegek,
amíg végképpen be nem rekedek.

A szúnyog meg a ló

(Népmese)

– Jól van, mérkőzzünk meg –
állt rá a szúnyog, felszállt a ma-
vókájukat. A ló levetette magát
a földre, és hemperegni kezdett

Legelészett a ló; a szúnyog, a
közelbi mocsár lakója pedig egy
bokor ágán üldögélt. A ló, legelés
közben, odaért a bokor mellé.
Berzenkedni kezdett a szúnyog;
és rágyújtott a maga kis szúnyog-
dalára. A ló azonban a fülét se
billegette rá. Megsértődött a szú-
nyog.
– Hé, koma, észre sem veszel?
– De most már látlak – mon-
ta a ló.
A szúnyog körülsemlelte a
lovat, elnézte sörényét, széles há-
tát, erős patáit, és bámulva züm-
mogte:
– Ó, milyen nagy vagy te, test-
vérkém! Talán még nálam is na-
gyobb vagy!
– Bizony, valamivel nagyobb
vagyok – felelte a ló.
– Biztosan erős is vagy – foly-
tatta a szúnyog.
– Hát nem panaszkodom, el-
bírom az ekét, márpedig az nem
könnyű.
– Talán még a legyektől sem
félsz!

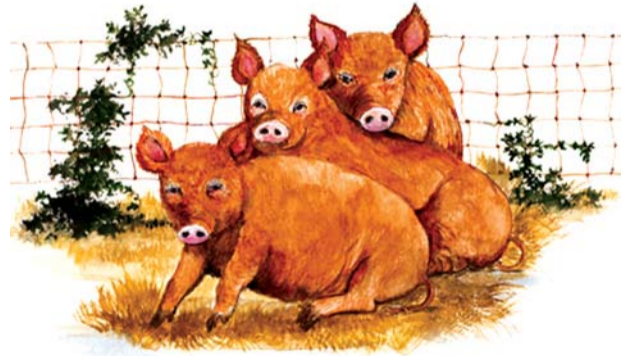
– Minek félnék! Csapok egyet
a farkammal, és elrepülnek.
– Talán még a bögölyök sem
tudnak elbánni veled!
– A bögölyökkel már több ba-
jom van: igen erőszakosak.
A szúnyog ekkor kidüllesz-
tette a mellét, szétvetette a lábát,
és rákezdte a kérdéskést:
– Ugyan, komám, mit tudnak
a bögölyök! Ugy látszik, te még
nem ismered a mi szúnyog-
nemzetségünket! Ha nagy is
vagy, meg erős is, mi, szúnyogok
egy szempillantás alatt elbánunk
veled!

A ló rásandított a szúnyogra,
csapott egyet a farkával, aztán így
szólt:
– Ne kérkedj, te szúnyog!
Nem tudok ti engem legyőzni,
ha még olyan sokan támadtok is
rám!
– Legyőzünk! – erősködött a
szúnyog.
– Nem győztök le – mondja a
ló.

Sokáig vitakoztak. A ló végül
azt mondta:
– Vitával semmire se me-
gyünk. Mérjük össze az erőnket.
Gyűjtsd össze a seregedet.

Perzsel a nap, meleg a nyár
Kinn a mezőn a disznónyáj.
Vigan túrják fel a tarlót,
Soha jobb dolguk még nem vót.

Megrémült a disznók hada,
Fényes délben vágat haza.
Mind rémülten karikázik,
Az új ruha még elázik.

De csak felleg kerekedik,
Nagy zivatar közeledik,
Dörög az ég, eső meg jég,
Mintha dézsából öntenék.

Van visítás, van sívítás,
Jaj iszonyú a megázás,
Míg a falun végigérnek,
Egyre kurrognak a vének:

„...Hogyha én ezt tudtam vóna,
köpönyeget hoztam vóna!“
rásír a sok kis malac is!
„Én is, én is, én is!“

Úgy berontanak a kapuba,
Aki ott áll az útjokba,
Köszönni sem ér rá nekik,
Mint a semmit, úgy fellökik!

Ezt fessd ki!

